

גיליון מס' 233

כניסת שבת:

ירושלים: 18:38
ת"א: 18:54
חיפה: 18:46
באר-שבע: 18:55

יציאת שבת:

ירושלים: 19:53
ת"א: 19:56
חיפה: 19:56
באר-שבע: 19:55

השבוע בגליון:

4

מהמשק לבית המדרש:
בעל-המשק שהתאהב בבית המדרש הלך לעולמו השבוע

זוג או פרד?!

הזוגיות בראי הפרשה:
השידוכים של 'בני אהרן'!

3

'שלום עליכם':
הקדמה בשלום;
נימוס או חובה?

מדריך למרצה המתחיל:

כמה כללי רטוריקה בסיסיים
לדרשן/ מרצה המתחיל

4

הגיליון י"ל ע"י:

"מכון בלבבי -
יהדות מלב אל לב"

יריית פתיחה / אבישי פרי

1. מסר מהרב שך לפילוסופים!

בואו נעבור לחלק נוסף בפאזל. נטה נא אוזן כרויה לאמירה מוסרית חריפה מכבשונו של ראש ישיבת פוניבז':

אחרי שהגר הרה ונולד לה בן, מטיחה שרי באברם: "חמסי עליך". (בראשית טז, ה). על איזו גזילה מדובר? פירש רש"י על-אתר: "חמסי עליך. חמס העשוי לי, עליך אני מטיל העונש, כשהתפללת להקב"ה מה תתן לי ואנכי הולך ערירי, לא התפללת אלא עליך, והיה לך להתפלל על שנינו, והייתי אני נפקדת עמך".

תמה היה מרן הרב שך זצ"ל: האומנם "גזלן" היה אברהם? על דור המבול נאמר שטען במשקולת מעט יותר מהנדרש ונחשב בכך ש"מלאה הארץ חמס", אך כאן, מה "חמס" יש? הוא תמה והוא מפרק לה: 'אם צריך לומר איזו מילה לשני או על השני, ואינני אומר, אני גוזל וחומס ממנו מה שמגיע לו! כך היא הבנת התורה. בקטנותנו ובהבנתנו העקומה, איננו מבינים כך, אבל שרה, שהייתה גדולה מאברהם בנבואה, ידעה שזה נקרא 'חמסן'".

ומרן זצ"ל ממשיך, מתפעם: "ממשיך אני ושואל אתכם: אצל אלו חכמים ופילוסופים הגדולים בעולם יש חכמה כזו, להבין שנקרא 'חמס'? אין מי שיבין כך מלבד התורה!". מצליף המסר. נוקב כתיבם.

<<< המשך בעמוד הבא

את העניים שתרים אחרי הפת שהותיר להם בעל השדה בפאתי השדה - כולנו מכירים. אבל מה באמת פשר ההקשר והכריכה של התורה בפרשה של דינים אלו עם מצוות שבין האדם לרעהו? מדוע באמת ננעצו המצוות שבין אדם לרעהו בתווך המצוות שבין האדם לדל והרש? זועקים הדברים דרשני!

"ואם", מצליף ראש ישיבת פוניבז', "צריך לומר איזו מילה לשני או על השני, ואינני אומר, אני גוזל וחומס ממנו מה שמגיע לו! כך היא הבנת התורה."

כאן זה לא היכלה השוקק רוח של ישיבת מיר הירושלמית, ואף לא של פוניבז' הבני-ברקית, אבל לא אוכל לפסוח על חקירה תלמודית מופלאה שהתגלגלה בין האחרונים (בבא מציעא ח, ב) - בגדר חובת מתנות עניים:

רבי שמחה זיסל ברוידא, ראש הישיבה הנערץ של ישיבת חברון בירושלים, העלה בחיבורו ('שם דרך', מסכת בבא מציעא, סוף סימן ל"ג) שיטת דעות הנוקטות כי פאה ושאר מצוות מתנות לעניים שבשיפולי השדה - הרי-הם מוגדרים כ'ממון עניים' של ממש, וכי בעל השדה לא מחויב להעניק להם אלא את שלהם!

גיליון "פרשת השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867. להנצחות פנה לפל: 0527697719

1

לקבלת הגיליון במייל - שלחו בקשה ל: abyisrael@gmail.com

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

למד מאלף מרעיון עצמתי זה, הפיק מורי ורבי הרב יצחק אזרחי - ראש ישיבת מיר:

"הקב"ה, מצביע הרב אזרחי בשיחתו, "בא לבקר את אברהם אחרי מילתו. הנצי"ב אומר כי בדיבורו עם הקב"ה קיים אברהם מצוות אהבת ה'. אולם אברהם מתפנה מכך ומצפה להכניס אורחים עוברי-אורח. ותמה היה הגאון רבי שלמה היימן זיע"א, ראש ישיבת 'ראמיילס' בוויילנא ומגדולי ראשי הישיבות: הלא אברהם אבינו עוסק במצווה הוא ולכאורה יהא פטור מן המצווה (סוכה כה, א), ומדוע התפנה לעסוק במצוות "הכנסת אורחים" בשעה שעוסק הוא במצוות אהבת ה'? זוהי שאלה עצומה וכבירה שהררי דונונים תלויים בה, אך אין כאן מקומם.

"ברשותכם, אף אני אענה בשאלה: יהודי העסוק במצווה - כלום פטור הוא מפירעון חוב לרעה? ברי לנו שלא! זוהי חובה שרובצת עליו לבלתי סור ממנו - אף לא לרגע.

"מעתה, הקשיבו היטב למה שאומר לכם: למדנו מכאן, שאם יכול אדם לעשות טובה לשני אך הוא נמנע מלעשות זאת, ייחשב לגזלן. בנוסף ובהתאם לכך - ממשיך הרב שך ומלמד - אם האדם יכול לומר מילה טובה של עידוד לרעהו והוא נמנע מכך הריהו מועל בחובתו וחשוב "לגזלן"! עד כדי-כך שהשני נחשב "בר-תביעה" על-כך! זהו - קובע מרן ה'אבי עזרי זיע"א - תביעת שרי לאברם: "חמסי עליך!" שכן, יכול היה להתפלל גם בעדה שתיושע בפרי-בטן, והימנעות זו פירושה מעילה בחוב ואחריות. לא יוכל הוא להימלט מאחריותו זו. אם יכול - חייב! ויש להוסיף, שבגמרא (ברכות ו, ב) למדנו שאין מדובר בדברי דרושים; אלא בחובה הלכתית של ממש: "א"ר חלבו אמר רב הונא, אומרת הגמרא שם, "כל שיוודע בחברו שהוא רגיל ליתן לו שלום יקדים לו שלום שנאמר {תהילים לד-טו} בקש שלום ורדפהו. ואם נתן לו ולא החזיר נקרא גזלן שנאמר {ישעיה ג-יד} ואתם בערתם הכרם גזלת העני בבתיכם". למדנו, שהשבה בשלום נימוסי, איננה רק מדרכי הנימוס. היא חובה ברורה ומוחלטת, שהעדרה גוררת תביעה ממשית של "גזלן"!

"לאור הדברים, אותם התווה לנו מרן הרב שך, ניישב תמיהת הגאון רבי שלמה היימן: לא יכול היה אברהם אבינו להיפטר ממצוות הכנסת אורחים בשעה שעוסק היה במצוות אהבת ה', שכן מצווה זו גוררת עמה ממילא גם חוב של האדם כלפי רעהו, ואילו לא כן ייחשב גזלן. האדם חייב לארח את רעהו ואם לא גזלן הוא. והעוסק במצווה איננו פטור מתשלום חוב! ולכן נתפנה בשביל לקבל האורחים".

מופלא ביותר.

חוט שזור עובר בין הדבקים: פרשת מתנות העניים והסעד לאחר. ההקשר ביניהם מוחץ למדי: משניהם אפוא למדנו, כי הסעד לאחר אינו פריבילגיה. לא תוכל לבכר להימנע מתמיכה והושטת יד לאחר וכי אין לך אפשרות להנמיך פרופיל מול שאלת לחיים צהובות לרעך.

כי החיוך הזה - הוא נכס מוחלט שלו. בדיוק כמו פאת השדה של העני. אינך רשאי לעשוק אותו ממנו.

בעניין 'מוקצה' לחצי שבת

ביצה כו, א. בגמרא: "בעי מיניה הלל מרבא: יש מוקצה לחצי שבת או אין מוקצה לחצי שבת. דאחזי והדר אדחי והדר אחזי". (פירוש: החפץ ראוי היה לשימוש, נדחה ושוב היה ראוי).

ונתתי אל ליבי להבין: הלא רש"י (דיבור המתחיל ו'אי') נקט ברורות כי שורש איסור 'מוקצה' נובע מהעדר הכנה בערב השבת או החג - דין הנלמד ממקרא מפורש: 'והכינו את אשר יביאו', וא"כ מה רבה התמיהה, מדוע יש בכלל מקום לאיסור חפץ שנהיה מוקצה לשימוש בעיצומה של השבת, כאשר האדם הכינו מראש בערב השבת וממילא הסתלק ממנו כל שורש איסור זה של 'מוקצה'. ומה עלץ ליבי כאשר ראיתי שכבר עמד בנקודה זו בספר 'אפיקי ים' (חלק ב' סימן י"ט). ראה שם.

ברם, נראה היה להעמיד ספק הגמרא האם יש 'מוקצה' בעיצומה של השבת, בשאלה מהו גדר האיסור הזה: שכן, יש לחקור האם גדר איסור 'מוקצה' הוא תורת שם איסור על החפץ כמו נבילה או טריפה, שהם מאוסים ומוקצים במהותם, או שמא מדובר בהקצאה מדעת האדם האוסרת עליו להשתמש בחפץ שהקצה. (ובפשטות היה נראה כי שאלה זו תלויה בדעות הראשונים האם איסור מוקצה הינו מהתור - כדעת רש"י או שהוא מדרבנן - כדעת הר"ן בסוגיה. וזאת לאור דברי היתבבות המשפט' סימן רל"ד לפיהם איסור התורה הוא איסור בחפץ, אולם איסור דרבנן הוא הרחקה של האדם, של בעליו, בגזירה, אך אין כוח ביד חכמים לקבוע איסור בחפץ).

ונראה היה לבאר שבזה נעוץ ספק הגמרא באשר למוקצה בחצי שבת. דהנה, אמנם רש"י כתב שהנדון הוא האם יש מוקצה 'משום חצי שבת', אך לפי פשטות הראשונים דומה שמדובר בשאלה עקרונית האם יש מושג כזה של 'מוקצה לחצי שבת'. ולכאורה יש לומר שבזה הסתפקה הגמרא: שאם 'מוקצה' הוא תורת שם איסור ככל איסורים אחרים, לכאורה לא שייך להגדיר זאת רק כאשר מדובר באיסור מוחלט וחד-משמעי, היינו - שהחפץ כביכול 'מנודה' לגמרי מכל הקשר לשבת. לא כן כאשר הוא לפתע ייאסר בעיצומה. אולם אם הוא עניין של הקצאה מדעת האדם, הרי שזה יוכל להתקיים גם בעיצומה של השבת. אכן בגמרא הביאה להוכיח לספק מבכור ושם לכאורה ישתמע כי מדובר בהקצאת החפץ, שכן דעתו של האדם מראש שיותר לו בהמשך, ולא הקצהו כליל.

כוס של ברכות להבה"ח דוד ליכטשטיין הי"ו - ירושלים עם אירוסיו במזל"ט עב"ג רבקה פרידמן - בני ברק. רוב נחת עדי-עד!

ניתן להשיג שוב את קובץ מים אדירים - אסופת מאמרי הגיליון על סדר הפרשיות בשליחת מייל ל: abysisrael@gmail.com

דוג - או פרד?

מאת: הגאון רבי מרדכי טולדנו אב בית הדין בירושלים

השידוכים של בני אהרון!

מדרש פליאה מופיע בפרשה (מדרש תנחומא, אחרי, סימן ו') על עילת מיתת נדב ואביהוא: "אמר רבי לוי, שחוצים היו הרבה, והיו אומרים איזו אשה הוגנת לנו. הרבה נשים עגונות היו יושבות וממתינות להם, והם אומרים: אחי אבינו מלך, ואבינו להן גדול, אחי אמנו נשיא, ואנו סגני כהנה, איזו אשה הוגנת לנו. אמר רבי מנחמה בשם רבי יהושע בר נחמיה, עליהם אמר דוד, בחוריו אכלה אש ובתולותיו לא הוללו (תהלים עח, טג). למה בחוריו אכלה אש, על ידי שבתולותיו לא הוללו". והדברים מעוררים-גבה: מה התביעה כלפי בני אהרון - הכהן הגדול? כלום היו צריכים להשתדך בשידוכים בלתי-הולמים להם? מהי בעצם התביעה החמורה כלפיהם?

הבן נבין: לגיטימי להם למדי להסתייג מכל שידוך בלתי-הולם להם. הלא לא ניתן להתעלם מעובדת היותם 'מיוחסים' - בני אהרון הכהן הגדול ואחיינים למשה המנהיג. אולם עדיין השאלה היא מה השדר כלפי השידוך המוצע. וכאשר השדר "הרעפת מילה טובה הוא שדר שחצן, כלפי בן-הזוג יכולה כביכול השני לעיתים להוות הצלה נחות ומבוזה, של 'פיקוח-נפש'! כי הרי שאחריתו לעיתים, משך זמן של דבר שריפה ארוך מצפה לקשר חם וחורבן. לא בכדי,

כך נראה, פוקד הקב"ה על משה עבדו מיד לאחר מות הקדושים בנוסח: "דבר אל אהרון אמך", בשונה מהנוסח הרגיל של 'אהרון' המופיע תדיר במקרא. אלא שזהו תיקון לעוול שנעשה על ידיהם, כאשר נהגו בחוסר רגישות כלפי השידוכים המוצעים.

הדברים מלמדים אותנו רגישות דקה: בחיי חברה יש תמיד לשים לב לרגשות הזולת. גם אם הנך נקי מאשם יבש, הרי שעליך לשים עין ולב שהחבר לא ייפגע. אל לנו לרקוד על דמם של אחרים.

ואם בחיי חברה הדברים אמורים, בזוגיות על אחת כמה וכמה. תמיד יש לחשוב על רגשותיו של בן-הזוג, וכפי שהחדיר בנו מרן החזון איש, כי הרעפת מילה טובה כלפי בן-הזוג יכולה לעיתים להוות הצלה של 'פיקוח-נפש'! וזאת מפני, שיכול לקרות שהאישה מצפה מבן-הזוג משך זמן ארוך להערכה וקשר חם, אך זה מתבושש מלבוא - דבר שפוגע בה קשות.

ימי ספירת העומר, בהם אנו עומדים, מהווים ימי חשבון-נפש להתנהגות שבין אדם לרעו ובין אדם לרעייתו, באשר הסתלקו בהם תלמידי רבי עקיבא שמתו בגין שלא נהגו כבוד זה בזה (יבמות סב, ב). המהר"ל הטעים כי שורש עונש כבד זה נובע מהעובדה שכבוד האחר מהווה יניקה לחיים ואריכות הימים - דבר שלקו בהעדרו. בייחוד בימים אלו עלינו להוסיף בכבוד ורגישות לאחר ובכך להביא חיים לעולם.

הביא לדפוס: הרב אברהם ישראל פרידמן

גשר ההלכה / דילמות הלכתיות מן החיים

המותר להניח עלונים בבית הכנסת לפני תפילה?

שאלה זו שאלתי בעצמי: האם מותר להניח עלונים בבית הכנסת כאשר סביר להניח שיהיו שיעלעלו בעלונים בשעת התפילה?

הנה הגמרא בבבא מציעא (ה, ב) דנה איך מוסרים בהמות לרועים, כאשר ישנו חשש כבד כי ירעו בשדות זרים, הלא ישנו חשש שבכך אנו עוברים באיסור 'לפני עיוור לא תיתן מכשול'. ולכאורה משמע מכאן שאיסור 'לפני עיוור' תקף גם בספק, שכן אין ברי לנו שאכן הרועה ירעה בשדות זרים. אמנם ראיתי בריטב"א שביאר לפי תירוץ אחד, כי כאן מדובר שקרוב לוודאי שאכן יעבור באיסור. ואכן בריטב"א עצמו (גמרא עבודה זרה סג, א סוף דיבור 'אומר' כתב שאם לא מושיט האם גוף האיסור וספק אם ייקח האיסור או לאו, אין לו איסור 'לפני עיוור'. ולפי זה יש לדון כאן שאין כאן גוף של איסור וכי אין אפוא הכרח וודאי כי המתפללים אכן יעברו באיסור ויקראו בעלונים בשעת התפילה, וממילא אין איסור להניחם בפניהם טרם לה.

ובריטב"א בבבא מציעא שם כתב, לפירוש אחד, כי אין הכוונה על איסור 'לפני עיוור' אלא של 'מסייע ידי עוברי עבירה', בכך שמעניק להם הבהמות לרעייה. אולם ראיתי מביאים מספר שו"ת משיב דבר (חלק ב' סימן ל"א ושם) כי איסור 'מסייע ידי עוברי עבירה' שייך רק כאשר מדובר בשעת העבירה עצמה ולא כאשר האדם נותר לעובר עבירה טרם האיסור. ולכן התיר שם למכור טריפה לישראל פושע. ולעורר דבריו יראה כי לא יהיה איסור 'מסייע ידי עוברי עבירה' בהנחת עלונים בבית הכנסת טרם התפילה, משום שהעבירה נעשית רק לאחר מכן. ולמעשה נהגו ישראל לציין בעלונים מפורשות כי אין לעיין בהם בשעת התפילה וקריאת התורה.

להלכה ולא למעשה

נקודה טובה.

מניש: אלי כהנא

יהדות בקו 31

נהגי קו 31 או קו 32 בבירה אינם מוכרים כיהודים דתיים, אבל רגש יהודי מפכה באוטובוס בו הם נוהגים.

תחנת 'בנייני האומה' בבירה מאופיינת לא רק בהמונים העולים לאוטובוס שבא עדיה - אלא גם באנשי-השיבה שבינותם.

וטרם יגיע הקו הזה לתחנה הנזכרת יכריז הקריין האלקטרוני באוטובוס, לא רק על מיקום התחנה הבאה, אלא עוד הכרזה - חריגה לגמרי בגוף התחבורתי:

'מפני שיבה תקום!'

כן כן, הכרזה רשמית. רשמנו לעצמנו.

מהמשק לבית המדרש

מושב 'כפר יעב"ץ' ליווה השבוע (ב') למנוחות, את בן המושב, ר' אברום לייב מולדבן ז"ל, שהלך לעולמו כפתאומיות. יצחק העברי משרטט קווים לדמותו הבלתי-שגרתית של בן המושב שבגיל 55 נטש את הפרות לאחר שהתאהב בבית המדרש

4 לפנות בוקר במושב 'כפר יעב"ץ' שבשרון. עוד לא נראים דמדומי שחר, וכבר רכבו של ר' אברהם מולדבן מאיר את העלטה, בדרכו לבית הכנסת של המושבה 'תל-מונד' הסמוכה - שם יאזין לשיעור 'דף היומי'. העייפות ניכרת עליו על אברהם, אך הוא מתעקש להגיע שוב ושוב. "פעם", נזכר מוסר השיעור רבי איתן הראל בשיחה עם 'פרש [יי]ת השבוע', "הוא ניגש אליי ושאלני בכנות: תגיד, אני רואה שמועד השיעור מעייף אותי לכל אורך היום. לעיתים אני כמעט נרדם בנסיעה. האם אני חייב להמשיך ולפקוד את השיעור? הצימאון שלו", סופד מוסר השיעור, "לא ידע שובע. היה לו רצון וכמיהה עזה לעבודת ה'. לעיתים גם במחיר של עייפות שוחקת-כוחות".

חש החמצה צורבת על שלא למד בישיבות. ר' אברום לייב מולדבן ז"ל

"יודעני", מוסיף רבו של המנוח, רבי דוד שטרנברג שליט"א - ראש כולל 'מאור השרון' במושבה 'תל-מונד', "שטרם חג הפסח תר אחרי ישיבה בבני ברק בה יהגה בתורה כל היום. הוא היה חם לתורה וביקש להטעים גם אחרים בטעמה. התורה הייתה משאת חייו. לידה, בבית המדרש, אף מצא את מותו".

אין מי שלא הכיר את דמותו של אברהם (או ר' אברום - בעגה המושבית) מולדבן ז"ל במושב מגוריו - 'כפר יעב"ץ' וגם באלו הסמוכים לו. בוגרי המושב ודאי זוכרים את ימי טל-ילדות בהם התבקשו על ידו לסייע להם בהאכלת חלב לפרות הקטנות. את החלב, אגב, לא שיווק לחנויות, עקב מהמורות שהתגלעו על ידי הממשלה, אך עם-זאת בשר כן שיווק. אברהם היה נראה בעל משק לכל דבר. בימים כתיקונם היו לו כמאתיים פרות במשק. ברבות הימים פחתו והלכו. עד גיל 55 לא הכיר את הדת כיאומ, אך בגיל זה, עם פטירת אמו, נפל לו האסימון והוא עשה 'פרסה', כאשר נטש כליל את המשק שלו לטובת בית המדרש. "למרות שהיה שתקן, הייתה דמותו לשם-דבר", שח תושב המושב, אור חגי. "הוא תמיד תינה בפנינו במר-לב את הכאב שאופף אותו לנוכח העובדה שלא יידעו אותם במערכת החינוך בה למד על טעמה הערב והמתוק של התורה הקדושה. חש החמצה צורבת על שלא למד בישיבות". דמותו הייחודית של ר' אברהם תיחקק תמיד במושב כמי שנשם לריאותיו אוויר משכר של תורה וממנה חי. הוא הותיר אחריו שלושה ילדים. בבית הכנסת 'מאור השרון' מתעתדים להרחיב את 'אוצר הספרים' לזכרו ועילוי נשמתו. לפרטים ולתרומות: הרב אריה שליט"א: פלא' 0548473333 ת.נ.צ. ב.ה.

המדריך למרצה המתחיל

עומדים לפני דרשת 'שבע ברכות' ולא יודעים איך לרתק את הקהל, להוט הבורקס? תרים אחרי כללי רטוריקה בסיסיים כדי להפנט את הקהל מבלי שיהיה צורך להסותו כל מספר רגעים? לפניכם. * מרתק

מאת: הרב אברהם ישראל פרידמן

פתיח מגרה: אין, אבל אין 'סם הרדמה' מוצלח כמו לומר בפתח דרשת 'שבע ברכות' או בכלל: "האמת היא, שלא רצייתי לדבר, אבל ביקשו ממני...". מכאן ואילך, אין סיכוי שיהיה אחד שיעשה טובה ויטה אוזן כרויה לדבריך. לעולם אל תפתח נאום בנוסח שכזה. אתה פשוט מעייף את המאזינים. 'כתוב בפרשה', זהו פתיח רשמי מידי. יאות שבמקום לומר 'קראנו בשירת היס', תפתח בדרמה: 'אחרי חצות ליל נהרו המונים לבית הכנסת. שם הם קראו את שירת היס. בשירת היס כתוב...'. כך הקהל יהיה מגורה להאזין לך. תראה, הוא יהיה פעור-פה. חשוב להדגיש, כי קהל קהל וסגנונו, וכי יש כמובן להתאים את הדברים לרוח הקהל ולא לשקוע רק במה שיש לך להציע לו.

לחיות את הסיפור: אתה מספר סיפור בעיצומה של הדרשה, אז כדאי שתחיה ותחוה אותו. כך הקהל יהיה שבוי בקסמו של הסיפור ויהיה מרותק לדברים. בהחלט רצוי שהסיפור יסופר עם נופך רגשי שלך ותיאור חי של הדברים, אם-כי לא בתיאור יתר על המידה.

הבלטת הביטויים: לא חובה, אבל כאשר אתה אומר, למשל, אתה הניב 'בחפזה', כדאי שתטעים זאת היטב ותאר אותו במהרה, בדי שהקהל יחוה את הדברים. אמרת את הניב 'קשה', כדאי שהוא יהיה מוטעם והקהל 'יחוש' בקושי.

החלפת טונים: רצוי שהדרשה/ ההרצאה לא תישא טון אחיד. אם למשל פתחת ברעיון נאה לפרשה, כאשר אתה עובר לדבר על החתן, עשה הפוגה קלה ואז תוריד/ תעלה טון. משחקי הטונים יהפנטו את הקהל - גם אם הדרשה תיקח דקות ארוכות. אל תשכח, אגב, לסיים. אנשים לא אוהבים דרשות ארוכות באירועים כ'שבע ברכות'.

סיום מקורי: סיים תמיד עם אמרה מקורית/ רעיון מבריק. 'צידה לדרך' תעשה את הדרשה שלך לבלתי-נשכחת.

תודות ל'ארגון ערכים' שחלק מהתכנים המובאים כאן נלקחו ממנו. כתבה נרחבת תתפרסם על כך בקרוב עיתון "יום ליום".

בית המדרש 'קול ששון'

מרכז תורני קהילתי 'מאור השרון'

רח' משעול המוריה 2 תל מונד

ברוך דיין האמת

בצער רב וביגון קודר אנו מזדעזעים על פטירתו של אחד מן החבורה, איש היקר באנשים, אוהב תורה ולומדיה, עושה תורתו קבע ומלאכתו ארצי, זכה להעמיד שיעור קבוע בתל מונד, שנשתלק לבית עולמו בעוסקו בתורה בהיכל הכולל,

ר' אברהם לייב מולדבן ז"ל

ב"ר יוסף יעקב ז"ל

הלוויה התקיימה ביום שני א' אייר בערב לבית העלמין

שולחים בזה את תנחומנו הכנים למשפחתו היקרה בניו בתו ואחיו המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד ובהמשך פועליו הברוכים תנחמו משמים

המכנים מרה

מתפללי בית המדרש

משתתפי השיעורים

אברכי הכולל